

ДЖЕЙМС ТУАЙМАН

с е р и я • п о з н а й с е б е с и •

ПРАТЕНИК НА ЛЮБОВТА

*Необикновените деца
говорят на света*

Встъпление

Седя на бюрото си, на което лежи екземпляр от „Пратеник на любовта“, и си спомням и сякаш наново преживявам приключението, което промени живота ми преди близо десет години. Чувствам как сърцето ми се разширява, като гледам корицата с оригиналното заглавие, и почти усещам дъха на софийските улици. Спомням си неистовото пътуване из България в търсене на Марко – страна, която въобще не разбирах (отчасти защото не можех да разчета табелите по пътя), и накрая, манастира и децата, с които се запознах там и които ми казаха, че имат послание, което биха искали да споделят: послание, което според тях ще промени света.

Макар и безкрайно просто, възприето без обичайните си филтри и ограничения, посланието им докосва място, което мнозина от нас не са и подозирали, че съществува: дълбок кладенец от възможности, които ни помагат да си спомним защо сме избрали да се родим точно в тази критична епоха. Думите им оформиха доста необичаен въпрос. Децата попитаха: „Какво ще направите, ако разберете, че сте Пратеник на любовта?“. Иначе казано, как ще постъпите, ако осъзнаете, че това не са само думи или възви-

шени идеали, а истинска реалност, способна да разкрие нови светове? Какво ще сторите, ако разберете, че просветлението не е нещо далечно, а се случва тук и сега? Тези деца биха казали, че е достатъчно да отворите очи и тогава всичко ще се промени. В крайна сметка, това е и причината да сме тук: да променим света, като възприемаме всичко, включително себе си, като пълноценни и достойни Пратеници на любовта.

Този въпрос и днес стои със същата (ако не и с по-голяма) сила, както преди десет години. Много неща се промениха, но и много останаха непроменени – и преди всичко особено належащата нужда от пробудени и просветлени същества, които да водят човечеството към върховната му цел. Дали днес сме по-близо до нея или по-далеч от всякога? Може би това е въпрос, на който не трябва да отговаряме веднага, защото ако децата са прави – ако наистина не се налага да променяме нищо, освен способността си да възприемаме тази реалност – то тя се случва навсякъде около нас, независимо дали го разбираме.

Това беше и целта на тази книга при първото ѝ публикуване: да разпали съзнанието за всичко онова, което неизменно остава истинно и не може да се промени. Независимо как възприемате себе си сега, вие сте толкова идеални, сякаш току-що сте сътворени от Бога. Децата, които понякога наричаме индиго, кристални и прочее, за да се дистанцираме от техните уроци, са родени със спомена за тази истина. Ние, от друга страна, имаме нужда от припомняне. Така да бъде... ето още една възможност да си спомним, че никога не сме напускали Рая, освен във въ-

ображението си. Ако можете да направите тази стъпка, останалото е лесно. Аз го знам, защото поех по този път през 2001 г. и още вървя по него. Сега е ваш ред.

Кои са децата индиго? Въпреки че някои ме смятат за авторитет по въпроса, трябва да призная, че нямам добър отговор. Според мен всеки, който мисли, че може да дефинира или идентифицира тези души или група, може да пропусне най-важното. Научени сме да живеем в определени рамки и въпреки че ограниченията им често са въображаеми, трудно можем да ги престъпим. Така наречените деца индиго не познават рамките, с които сме свикнали ние, и дарът им за света е, че ни вдъхновяват да следваме примера им. В отговор обаче повечето хора укрепват защитата си и се разграничават от истинския урок, като въздигат тези деца на същия пиедестал, запазен за гурутата и светците – готови са на всичко, за да отклонят посланието, което може да ги освободи и да промени живота им.

Пиша всичко това, защото вярвам, че индиговите деца действително имат важна роля, но тя не е непременно тази, която сме очаквали. Те са продукт на еволюцията и ние имаме нужда от тях също толкова, колкото и те от нас. Децата, които срещнах в България, може да имат способности и дарби, за които повечето от нас биха дали мило и драго, но причината да ги притежават е, че не гледат на тях като на нещо „специално“ и „уникално“. Те са тук, защото и ние сме тук – защото и ние сме изиграли уникалната си роля преди тях. Това означава, че взаимно сме обвързани, че взаимно имаме необходимост едни

от други. Крайното послание на децата е, че всички сме заедно и че единственото вярно решение може да дойде от колективното съзнание, не от някаква специална група деца или просветлени същества, дарени с нещо, от което всички други са лишени.

В определен смисъл се боя, че се намесвам в естествените процеси, фокусирайки се върху тези талантиливи, загадъчни деца, вместо върху всички онези, които обитават собствените ни домове. Повечето деца от новото поколение не умеят с мисъл да накарат цветята да разцъфнат, нито да изпращат мълчаливи духовни послания през океаните. Но пък притежават устрем и осъзнатост, които обикновено свързваме само със зрели възрастни хора. Иначе казано, мнозина от нас днес са посветени и фокусирани върху установяването на един нов свят, стъпил на законите на състраданието и мира, но истината е, че тези неща сме научили с времето, в течение на дълги години на разочарования и борба. Индиговите деца от своя страна се раждат с необикновено точно умение да влияят положително на света, в който живеят. Сякаш обичайната амнезия, настъпваща при влизането на душата в тялото, не важи за тях и те идват на този свят с ясното съзнание за всички свои действия. И в това се крие важен урок, стига да съумеем да го възприемем. В крайна сметка, няма значение дали сме се родили през 1990 или 1930. Важно е единствено решително да активираме подтика, който изпитваме, и да решим проблемите, които ни измъчват от хилядолетия. Децата ни казват, че мигът е настъпил и нямаме време за губене. Ще се вслушаме ли или ще се върнем в комфортно безопасните си рамки, за да гле-

гаме и сочим с пръст към следващата група, която се надяваме да реши всичките ни проблеми, създадени от нас самите?

Много хора ме питат дали след това съм се връщал в България, за да видя отново децата и дали поддържам някакъв контакт с Марко. На първия въпрос ще отговоря: не, не съм се връщал в манастира и дори не съм изпитвал необходимост да го направя. Там аз преживях нещо дълбоко и неповторимо, и това беше един изключителен миг от живота. Не съм имал желание да граздя кариера върху важното дело на тези деца. Достатъчно ми бе да разкажа историята им и да видя накъде ще ме отведе тя. През годините, дори след като написах още осем книги, които нямаха нищо общо с феномена на децата индиго, хората продължават да ме разпитват за тях, сякаш това е основното, което ме интересува. Сам аз останах учуден от подобно устойчиво внимание, сякаш бях актьор, когото всички свързват с определена роля и който не може да избяга от представите им. Днес това не ме тревожи толкова. Мисля, че и аз, и други хора дадохме важен принос по темата и се надяваме той да сме предизвикали по-дълбоко осъзнаване. Вълнувам се, че тази книга получава ново внимание и вероятно ще повлияе на още много духовно търсещи индивиди.

В много отношения работата ми върху книгата ме отведе в неочаквани посоки и ми донесе преживявания, които никога не съм си и представял. Когато я пишех, интересът към индиговите деца бе започвал да стихва, а модата, погетата от хора като Лий Каръл и Джан Тобър, като че ли губеше първоначална-

та си енергия. Тогава аз започнах да споделям уроците и посланията от различни деца и изведнъж темата пое в нова, вълнуваща посока. Първо публикувах малка книжка с някои от медиумните послания, които получавах от Тома. Изданието провокира пет големи конференции „Децата екстрасенси говорят на света“ в САЩ, на които присъстваха хиляди хора. Имах щастието да участвам и в създаването на два филма за децата и посланията, които те бързат да споделят с нас: „Индиго“ и „Индиговата еволюция“. Конвенционалните вестници, списания и телевизии също попита тази енергия и известно време човек я усещаше, накъдето и да се обърне. Днес, години по-късно, ние още помним посланието на децата и импулса на всички онези, които са избрали да бъдат част от прекрасния нов свят. Нищо не се е променило и в същото време всичко е различно. Причината може би е в потока от енергия, завихрен от децата – а може би просто е дошло времето всички да пристъпим в светлината. В крайна сметка това няма никакво значение; важното е само да откликнем и да кажем: „ДА“.

Питам се дали след десет години отново ще пиша подобен послеслов и какво бих казал тогава. Дали ще гледаме назад с удивление към провокираните процеси и събития или ще сме съсредоточени да решаваме предизвикателствата, пред които сме изправени в момента? Единственото, което знам със сигурност, е, че въпросът ще бъде същият: Какво щяхте да направите, ако знаехте, че сте Пратеници на любовта?